

Глава първа

Сам Силвър се беше подпрял на задната врата на къщата и гледаше навъсено кокилите. Защо все не успяваше да запази равновесие? Изглеждаше толкова лесно, докато жената от курса по циркови умения обикаляше цялото училище на кокили, а нейните бяха много по-високи от тези.

Зад ресторантчето за риба и картопки на родителите му имаше само една малка бетонна площадка, но която нямаше кой

знае колко място за упражнения. Но това нямаше да го спре да опитва отново и отново. Досега най-голямото му постижение беше да се закрепил за три секунди и половина. После с оглушителен трясък се стовари върху контейнерите за боклук. Баща му изскочи да види какво става и здравата се посмя на сина си. Но Сам не искаше смях, а аплодисменти. Искаше не просто да се научи да ходи на кокили, а да е най-добрият в Бекуотър Бей. Всъщност нямаше кой друг да му съперничи в Бекуотър Бей, защото жената от „Циркови умения“ остави само един чифт кокили, но... какво от това?

Сам стъпи върху един метален контейнер от олио и хвана кокилите. Стъпи внимателно върху пръчките за краката. Олюля се и се подпря на улука на стената. Предпазливо премести единият си крак напред. Хм, този път май беше различно. Е, поне все още не беше паднал. Премести и другия крак. Хайде сега пак десния, сега левия, десен, ляв... С всяка следваща крачка Сам ставаше все по-уверен.

– Страхотно! – възкликна той. – Осем крачки! Това си е направо световен рекорд!

И още не изрекъл последните думи, се стовари върху купчина кашони. Беше се опитал да смени посоката на движение,

но го направи много бързо и преплете крака. Но не смяташе да се отказва! Хвана се за простора за пране и се изправи. Тръгна внимателно към задния вход на къщата, заобикаляйки саксиите на майка си. Този път успя да прекоси площадката, без да падне, и с облекчение скочи на стъпалата пред къщата.

– Направих го! – извика той към чайките, които кръжаха в небето.

Сам нямаше търпение да се похвали с новото си умение на приятеля си Фернандо. Той може и да е първокласен жонгльор, но

със сигурност не можеше да ходи на кокили! Сам искаше веднага да му покаже какво може. Имаше обаче един проблем. Фернандо живееше на пиратски кораб в Карибско море, и то преди триста години. Е, това би било проблем за всеки друг, но не и за Сам.

Момчето имаше вълшебен дублон – златна монета, изпратена му от неговия далечен прадядо пират – Джоузеф Силвър. С нея Сам можеше да се връща назад във времето и да преживява приключения с капитан Блейд, Фернандо и целия екипаж на кораба „Морски вълк“. Лошото беше, че не можеше да вземе кокилите със себе си, защото монетата пренасяше само него, но на кораба щеше да намери нещо, от което да си направи кокили.

Сам изтича в стаята си и облече старата тениска и дънките, които винаги носеше при пиратските си приключения. Нямаше нужда да се тревожи какво ще си помислят родителите му, защото монетата го

връщаше обратно у дома
точно в същия момент,
в който беше тръгнал.

Сам грабна старата
бутылка, която стоеше
на рафта. Извади
златния дублон, плю
върху него и го потърка.

Стените на стаята се завъртяха и познатият тунел, в който момчето се чувстваше като в прахосмукачка, го засмука. После всичко спря да се върти и Сам се приземи с тупване на твърдия дървен под в склада на „Морски вълк“.

Корабът леко се полюшваше. Сам скочи и изтича до бървата, където го чакаха електът, коланът, кърпата и далекогледът. Приятелката му Чарли се грижеше винаги да бъдат там и да го посрещат при всяко негово идване. Само тя знаеше, че той идва от двадесет и първи век, и дори на нея ѝ беше трудно да повярва. Сам бързо облече пиратските дрехи, мушна далекогледа в колана си и излезе от склада, готов за приключения.

Лъчите на жаркото обедно слънце блеснаха в очите му. Отнякъде се чуваше весела моряшка песен. Сам затича по стълбите към главната палуба. Когато стигна горе, видя пиратите насядали по палубата да поправят платна и да сплитат въжета. Момчето хвърли бърз поглед наоколо. Корабът стоеше на котва в тих залив.

– Сам Силвър! – викна радостно Хари Хоп, помощник-капитанът, хвърли въжето и закуцука към него, потропвайки с дървения си крак по палубата. Потупа го по гърба така силно, че Сам се олюля. – Мътните ме взели,

сега сме на повече от хиляда мили от мястото, на което те видяхме за последно! – рече той, а лицето му грейна. – Как успя да стигнеш толкова бързо?

Сам преглътна. Когато монетата го връщаше в собственото му време, корабните му другари си мислеха, че отива да види бедната си овдовяла майка и да ѝ помогне във фермата. Но това не обясняваше как успява да прелети през океана, щом издои кравата и изчисти кочината на прасето. През 1706 година още нямаше скоростни катери!

– Той е истински Силвър! – извика Нег, боцманът. – Нищо не може да го раздели от екипажа му!

– Да! – присъединиха се в хор пиратите.

Сам си отгърна. Добре беше да си потомък на прочут пират. Всички обичаха Джоузеф Силвър и никой негов роднина не можеше да стори каквото и да било лошо.

– В името на тризбеца на Нептун, радваме се да те видим! – чу се гърлен глас. Висок мъж с колани, пълни с оръжия, и с червени плитки в брадата приближаваше с широка крачка през палубата, за да го поздрави. Това беше капитан Блейд. – С още един чифт ръце ще зашием тия платна за нула време.

Някой го сръга приятелски в гърба. Сам се обърна и видя ухиления Фернандо.

– Привет, приятелю! – рече той със силен испански акцент, който се появяваше винаги, когато се развълнува. – А може би ще изтъркаш и палубите? Само да не стане като онзи път, когато ти дадохме игла и ти заши елека си за панталоните.

– А, и дума да не става! – запротестира Сам. – Обаче чакайте, първо искам да ви покажа нещо невероятно! Само да намеря две парчета дърво и...

– Песос! Песос! – На главата на Сам се настани яркозелен папагал. – Привет, юнако!

– Здравей, Гарван! – отвърна Сам и му подаде пръст.

Момчето видя неспокойния поглед на капитана и се дръпна настрани заедно с Гарван. Капитан Блейд не се боеше от никого, но папагалите го изпълваха с ужас. Според Фернандо това било, защото когато бил бебе, един папагал му отмъкнал любимата залъгалка, но всички пирати имаха различни версии. На Сам беше позволено да задържи пернатия си приятел само защото всички се преструваха, че това е ярко оцветен гарван, а не папагал.

– И какво е това невероятно нещо, Сам? – попита Фернандо.

– Много ще ти хареса – започна Сам. –
Научих се да...

– Сам! – викът на Чарли прекъсна момчето насред дума. – Радвам се, че си тук! Почакай само да видиш какво може Синбаг!

На раменете ѝ лежеше проскубан черен котарак. Сам и Фернандо отстъпиха назад, като видяха злобния му поглед. Синбаг беше верен член на екипажа, но беше много бърз с ноктите, ако някой, освен Чарли, се опита да го докосне.

– Тъкмо щях да покажа... – опита се да продължи Сам.

– Синбаг е толкова умен – прекъсна го отново Чарли, без да му обръща внимание. – Научих го да пее, за да получи вечеря!

Тя извади една вмирисана рибешка глава от джоба си и я залюля пред носа на Синбаг.

Котаракът светкавично скочи на земята, седна на задни лапи и нагаде пронизителен вой. Всички си запушиха ушите, докато Чарли най-после му хвърли лакомството и той го погълна на две хапки.

– Какво ще кажеш? – радостно попита Чарли.

– Много интересно – отвърна несигурно Сам. – Още по-добре щеше да бъде, ако пееше по-тихо. – После лицето му грейна. – А сега моят номер! Много ще се впечатлите...

Фюлолоом! Чу се странен свистящ звук и в мачтата точно над главата на капитана се залюля краят на една стрела.

– Нападат ни! – извика Фернандо.

